

զեմ անոնցմէ :

«Գրիչս ձեռքս չառած, ուխտ ըրած եմ կարելի եղածին չափ շողոքորթութենէ հետու փախչելու, եւ ճշմարտութեան շաղին հետեւիլը սրբազան պարտք մը համարած եմ ինծի : Երազրապետի մը պարտքը համարուած է ամէն բան իր պայծառ աջօքը տեսնել եւ նոյնքան փոփոխ իր ընթերցողաց հաղորդել : Ըսել կ'ուզեմ որ կատարելութիւնը պակասութիւն դատելու չէ : պակասութիւնը կատարելութիւն հոշակելու չէ : վատասկի կամ պատուոյ կամ համբաւի յուսով ազգը խաբելու չէ : իմ պարտքըս ես ստանկ կը ճանչեմ : »

Այս առիւրը, որ գրական տեսակէտով ա՛յնքան սկար են, գեղեցիկ են ըստ յայտնի մաքուր պատկերովը զոր կը ներկայացնեն Անոնք հաւատարմօրէն կը ցոյցանեն Սվաճեանի հոգին, եւ կ'ուրուագեն զորք զոր ան կոչուած էր կատարելու, — այսինքն գործը հանրու-

թեան շահերուն նուիրուած մարդու մը, որ կ'ուզէ բուժել ազգային մարմնոյն բոյոր վէճքերը, գործածելով ծագրին այրող ու միանգամայն հրապուրիչ գործիքը ինչպէս եւ՝ ու աւելի յաճախ՝ լուրջ, յստակ, անվախ, անվերապա ճնշազատութեան նշգրակը :

Սվաճեանի գործն ու նկարագիրը Անանիտի ընթերցողներուն ճշգրտօրէն ծանոթացնելու համար՝ լաւագոյն միջոցն է Վիեղուսին մէջ երեւցած գլխաւոր յոգնածներուն վերլուծումը տալ, քանի մը նշանակալից հատուածներու յիշատակումով :

ԱՐՇԱԿ ԶՈՊԱՆԵԱՆ

(Շարունակելի)

Գ Ե Ր Ե Զ Մ Ա Ն Ը

Ահագնամեծ քաղաքացաւ գերեզմանին հայրենի
երախը լայն ուր ունի ինկան քաջեր ինքնազոյ՝
Նորագուեցաւ թարմ արեամբ պատմուճանը ծիրանի
Ու ապառաջին անոր սակ ոսկորները հընածոյ :

Արքայորդի՛, միայն գո՛ւն խոժոռագէմ, սեպանեւ
կանգնած եզրը զամբանին, դժնէ խոհեր կ'որոճաւ :
Կ'ընկզմի շուրջը աշխարհ ու արեւը քեզի սեւ
Կ'երեւայ ուսմբ մը ինչպէս կործանումի վերահաս :

Արքայորդի՛, օ՛ն, թօթուէ՛ թախիժը վատ, ետական :
Եղբարմարք թող հեծեն ու թող գանձե՛ր բերազին
Թաղուին իր հետ ու ըլլան զոհարեբումի բը փառքին :

Դեռ թաց աչքեր համբարձիկ յոյսով քեզի՛, տե՛ս, կուգան
Փնտրուել սուր մ'աջիգ մէջ... : Շողացո՛ւր զայն 'ւ ետեւէդ
Վազցո՛ւր ամբօրը եւ տա՛ր նոր արիւնքներն արփաւէտ :

Վ. ՏԻՐԱՆԵԱՆ